

Sygn. akt VII U 1356/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marcin Winczewski
Protokolant:	sekr. sądowy Artur Kluskiewicz

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 r. w Bydgoszczy

sprawy J. Z.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.

z dnia 17 sierpnia 2015 r. nr (...)

oddala odwołanie.

SSR Marcin Winczewski

Sygn. akt VII U 1356/15

UZASADNIENIE

J. Z. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 17 sierpnia 2015 r., którym utrzymano co do zasady w mocy (zmieniając je wyłącznie w zakresie symbolu niepełnosprawności oraz konieczności korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji) orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 29 czerwca 2015 r., który zaliczył go do lekkiego stopnia niepełnosprawności do dnia 30 czerwca 2018 r. W uzasadnieniu wskazał, że starał się wyłącznie o kartę parkingową w związku z problemami z poruszaniem się. W 1986 r. uległ wypadkowi, w międzyczasie zachorował na choroby układu krążenia, a problemy nasilają się z wiekiem.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ wniósł o jego oddalenie. Wskazał, iż zakres naruszonej sprawności organizmu J. Z., spowodowany chorobami układów ruchu i krążenia, istotnie obniża zdolność do wykonywania pracy. Ubezpieczony jest w pełni samodzielny w samoobsłudze, w funkcjonowaniu zarówno na poziomie indywidualnym, jak i społecznym. Nie stwierdzono konieczności czasowej lub częściowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Brak także znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się. Zgodnie z kryteriami ustawowymi, ubezpieczony kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Kartę parkingową można natomiast wydać osobie mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, zaliczonej do znacznego stopnia

niepełnosprawności bez względu na przyczynę lub do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z przyczyn określonych kodem: 05-R, 10-N lub 04-O.

W toku rozprawy w dniu 17 grudnia 2015 r. (k. 10) ubezpieczony kilkakrotnie stwierdził jednoznacznie, iż nie kwestionuje przyznanego mu lekkiego stopnia niepełnosprawności, a nie zgadza się z orzeczeniem (...) wyłącznie w zakresie przyznania prawa do karty parkingowej i tylko tego się domaga.

Sąd ustalił, co następuje:

J. Z. orzeczeniem (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w N. z dnia 29 czerwca 2015 r. został uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim do dnia 30 czerwca 2018 r. Wnioskodawca wymaga ponadto odpowiedniego zatrudnienia, konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie, korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, lecz nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

(okoliczności bezsporne, a ponadto dowód: orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności – akta (...))

Wnioskodawca złożył odwołanie od tego orzeczenia, jednakże zaskarżonym orzeczeniem z dnia 17 sierpnia 2015 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. utrzymał co do zasady w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, uchylając je jedynie w zakresie symbolu niepełnosprawności oraz odmawiając mu prawa do korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji. Nie przyznano mu prawa do karty parkingowej.

(okoliczności bezsporne, a ponadto dowód: odwołanie od orzeczenia (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności; orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. – akta (...))

U wnioskodawcy występują zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego prawego, zespół bólowy kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i nadciśnienie tętnicze. Aktualny stan zdrowia J. Z. powoduje u niego ograniczenie sprawności, skutkując istotnym obniżeniem zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jakie wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach z pełną sprawnością fizyczną. Nie wymaga on jednakże opieki, ani pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych oraz czynnościach samoobsługowych. Jest osobą o lekkim stopniu niepełnosprawności. Ostatni raz był u ortopedy w maju 2015 r., ale wyłącznie w celu uzyskania zaświadczenia o stanie zdrowia, dla celów orzekania o stopniu niepełnosprawności.

Ubezpieczony ma 57 lat, wykształcenie średnie, w zawodzie elektroenergetyka. Od około 10 lat ma przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Prowadzi działalność gospodarczą w zakresie ubezpieczeń, w ramach której jeździ do klientów proponując i zawierając umowy ubezpieczeniowe.

(okoliczności bezsporne, ponadto dowód: dokumentacja medyczna – akta (...); wniosek o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności – akta (...); przesłuchanie ubezpieczonego – k. 10-11)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach (...), których prawdziwości i wiarygodności strony nie kwestionowały w toku procesu, a także na podstawie przesłuchania ubezpieczonego. Podkreślenia wymaga, iż okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest fakt, iż schorzenia na które cierpi J. Z. kwalifikują go do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Tego ustalenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. skarżący nie tylko nie kwestionował, ale wprost stwierdził, że nie domaga się wyższego stopnia niepełnosprawności. Zaskarżył orzeczenie organu wyłącznie co do prawa do karty parkingowej i tak sformułowanym żądaniem Sąd był związany. Stosownie bowiem do art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Stosownie do treści art. 4 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (j.t.: Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.), do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji; do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych; a do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

W rozpoznawanej sprawie stan faktyczny dotyczący stopnia niepełnosprawności ubezpieczonego był pomiędzy stronami bezsporny, a kwestią wymagającą oceny był fakt, czy w tym bezspornym stanie faktycznym spełnia on przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, tj. w zakresie prawa do karty parkingowej. W ocenie Sądu tak określone roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (j.t.: Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.), kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Skoro więc wnioskodawca jest osobą o lekkim stopniu niepełnosprawności (co było w sprawie bezsporne i czego nie kwestionował), to tym samym nie przysługuje mu prawo do karty parkingowej. W przypadku ubezpieczonego nie została spełniona podstawowa przesłanka żadanego ustalenia – w postaci zaliczenia do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności. Odwołujący został zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim i faktu tego nie kontestował. Tymczasem kartę parkingową wydaje się wyłącznie osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Należy przy tym zwrócić uwagę, że nawet przyznanie statusu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie jest tożsamym, ani automatycznym, z przyznaniem karty parkingowej. Przed zmianą art. 8 ustawy Prawo o ruchu drogowym, dokonaną nowelą z dnia 23 października 2013 r. (a więc do dnia 30 czerwca 2014 r.) karta parkingowa przysługiwała osobie niepełnosprawnej bez względu na stopień niepełnosprawności, przy czym osobą niepełnosprawną w rozumieniu komentowanego przepisu była nie każda osoba niepełnosprawna, lecz wyłącznie osoba o obniżonej sprawności ruchowej, w orzeczeniu której zawarta była informacja o spełnieniu określonej przesłanki. Warunkiem uzyskania przez osobę niepełnosprawną o obniżonej sprawności ruchowej, kierującą pojazdem samochodowym karty parkingowej pozwalającej nie stosować się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju było posiadanie przez kierowcę wydanego przez zespół ds. orzekania o niepełnosprawności orzeczenia o zaliczeniu do jednego z wymienionych w art. 8 ust. 5 p.r.d. stopnia niepełnosprawności (także lekkiego) lub też w przypadku braku takiego orzeczenia legitymowanie się aktualnym na dzień 1 stycznia 1998 r. (data wejścia w życie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych) orzeczeniem o zaliczeniu do jednej z grup inwalidów (zob. wyrok NSA w Warszawie z dnia 2 kwietnia 2008 r., I OSK 561/07, Lex nr 469722). Obecnie jednakże ustawodawca zdecydował się na swoiste zaostrożenie tych przepisów i karta parkingowa przysługuje wyłącznie osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Pojęcie znacznych ograniczeń w poruszaniu wskazuje na wyższe wymagania w zakresie możliwości poruszania się niż pojęcie obniżonej sprawności ruchowej. Pomimo więc istniejących w stanie zdrowia ubezpieczonego problemów, w obowiązującym stanie prawnym, w świetle bezspornego pomiędzy stronami stanu faktycznego sprawy oraz zakresu zaskarżenia orzeczenia (...), brak jest prawnych podstaw do przyznania J. Z. prawa do żądanej przezeń karty parkingowej.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

SSR Marcin Winczewski